

с толкова специфична субстанция. Все пак идеята трябва да е нова за индианците, тъй като преди идването на белия човек те със сигурност не са познавали воденичния камък.

*И рече той: „Дума да няма,
загадка е това голяма“.*

Макар да са езичници, много цигани вярват в суеверията за ефикасността на нафората и виното, и са известни много примери за кражба на нафора и осветено вино за магически цели. В Средновековието вещиците и магьосниците използваха тези обекти за особено необичайни цели. В своя „Tractatus de Hereticis et Sortilegiis“¹⁹⁷ (Лион, 1547 г.) Паоло Гриланди уверява своите читатели, че познавал вещица, която имала две светени нафори, изографисани с магически символи, които използвала, за да покварява невинни девойки и да ги предава на мъжете и още, че съществувало вярване, според което, ако някоя жена има прясно миро по устните си, то никой мъж не ще се въздържа да я целуне. Това е единение на два вида магия; но подобен възглед дори не е минавал през ума на теолозите. Тук е мястото да спомена, че докато подбирах доказателствения материал за тази книга, случайността ми поднесе един изключително рядък труд, който илюстрира по блестящ начин тъждествеността между народната и църковната магия. Той е озаглавен „De Effectibus Magicis, ac de Nuce Maga Beneventana“, „Шест книги за въздействието на магиите и за вещерския орех в Беневенто. Един труд, необходим, изпълнен с радост и полезен за астролози, философи, лекари, екзорсисти, за докторантите и изучаващите Светото Писание. От главния лекар Петер Пипернус“. Изглежда е била отпечатана тайно в Неапол през 1647 г. и се появи от една манастирска библиотека. Вътре беше вложено листче, на което беше написана думата Proibito¹⁹⁸.

¹⁹⁷ „Трактат за еретиците и предсказателите“ (лат.) – б. пр.

¹⁹⁸ Забранено (ит.) – б. пр.